

В гъста гора, далеч от града живеели цигани – от бедни по-бедни. Четири часа път трябвало да бият до града циганките гледачки и едвам успявали да спечелят по нещичко. Мъжете в табора калайдисвали съдове, но никой не искал да ги купува. И настанали за тях толкова трудни времена, че дори дечицата нямало какво да ядат. Циганите не знаели що да сторят. Искали да се махнат от онова проклето място, ала конете им били дотам измършавели, че не могли да теглят циганските каруци. Свикал баронът циганите и казал:

– Види се, такава ни е орисията – всички да идем в гробищата. Та вместо да измираме по пътищата, по-добре да си умрем на старото място, поне ще има кой да ни погребва костите.

И циганите решили да не тръгват. Същият ден, привечер, когато се мръкнало и запалили огньовете, при тях дошла чудно хубава девойка и рекла:

– Елате с мен, аз ще ви помогна.

Наставали циганите и поели след девойката. Дълго ги водила тя през гората, докато не стигнали една стара мелница. И какво да видят циганите – там било пълно с хляб! Тогава таборът се преместил близо до мелницата. Ала хлябът намалявал все повече и повече. Нали нищо не припечелвали, жените нямало на кого да гледат, а мъжете не смогвали да продадат и една тенджера – нямало купувачи. Баронът си мислел: „Едва ли ще изкараме дълго: като се свърши хляба, всички ще измрем“.

И ето, че един ден хлябът наистина свършил. Циганите седели гладни, потънали в мъка. Точно в полунощ отново им се явила красавицата и казала:

– Хайде, вървете след мен.